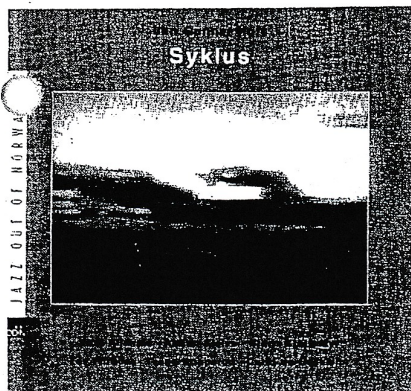

PLATER

Jan Gunnar Hoff

Syklus

ODIN NJ 4046 - 2

Lys/ Brytning/ Syklus/ Happy days/ New York City/ Across the land/ Refugee/ Kreftene/ The years.

MEDVIRKENDE:

Jan Gunnar Hoff (piano, synthesizers), Knut Riisnæs (tenor og so- pransaksofon), Audun Kleive (trommer), Bjørn Kjellemyr (bass), Celio de Carvalho (perkussion), Tor Yttredal (sopran- saksofon "New York City" og "Refugee"), Trond Kopperud (trommer og perkussion "Refugee").

Det er ikke spor mærkeligt, at samarbejdet mellem Keith Jarrett og Jan Garbarek har vundet så stærk genklang i skandinavisk- og specielt i norsk jazz. Især har Garbareks lyrisk-ekspressive spil vakt associationer til høje, nøgne fjelde og store, ensomt beliggende vidder, der har akcentueret indtrykket af musikkens nationale særpræg.

Det interessante er imidlertid, at man også har inddraget melodikken i Jarretts kompositioner og hans pianistiske stil som praktiseret for musikkens nordiske sound. For det er en kendsgerning, at Jarrett i særlig grad har influeret en række af sine skandinaviske instrument- kollegaer.

Hvis man ikke kender Jan Gunnar Hoff i forvejen, melder tanken om Jarrett sig da også umiddelbart, når man første gang gennemlytter hans CD Syklus. Den indledende spontane improvisation, «Lys», afslører ligeledes, at Hoff som Jarrett har en klassisk uddannelse og derfor formulerer sig med samme fornemme beherskelse af instrumentet. Den meget smukke «Brytning» med Knut Riisnæs' i en fremtrædende rolle bringer for alvor Jarretts skandinaviske kvartet i erindring, men det sjove er, at det lidt senere i «Happy Days» er Jarretts amerikanske kvartet - med Dewey Redman - der dukker op i tankerne. Og det understreges af Audun Kleives uortodokse trommespil, der i denne hense-

ende er beslægtet med Paul Motians.

Men det fremhæver samtidig både spændvidden og selvstændig- heden i Riisnæs' spil. Og noget tilsvarende gør sig gældende for Hoff's vedkommende, når denne benytter sig af elektiske tangent- instrumenter og tilfører musikken minimalistiske træk.

Man må også fremhæve den drilagtige rytmiske strukturering i «New York City» og kombinationen af raffinement og enkelhed, der skaber en så fascinerende stemning i «Across the land» Trio- spillet i det midterste, rytmisk betonedede afsnit i «Kreftene» er helt fremragende, men der findes en ansats hos Hoff til at dyrke det æstetiserende udtryk på bekostning af det substantielle musikken. En glimrende plade er det imidlertid, der også byder på fine indsatser af de iøvrigt medvirkende. Med sine kun 44 minutters spilletid kunne den dog have udnyttet CDens potentiale bedre.

Boris Rabinowitsch

BERLINGSKE TI ØENDE/ JAZZNYTT

klar. Radka Toneffs plate «Live in Hamburg» var den lesarar og skribentar i «Jazznytt» meinte var den beste norske utgjevinga i 1993. Dei tre «beste» er:

1
RADKA TONEFF:
«LIVE IN HAMBURG». ODIN

2
KETIL BJØRNSTAD:
«WATERSTORIES» ECM

3
JAN GUNNAR HOFF:
«SYKLUS» ODIN